

FINAL MILLORAT

La primera versió de l'evangeli de Marc s'acabava de forma sobtada amb la fugida de les dones plenes de por del lloc del sepulcre (Mc 15,42-47). És possible que Marc volgués evitar mostrar la resurrecció com un simple retorn a la vida anterior i per això no va incorporar al seu text cap relat d'aparició. Però segurament aquest final no satisfia, i menys quan hi hagué la possibilitat de conèixer els finals dels altres dos sinòptics, el de Mateu (28,9-20) i sobretot el de Lluc (24,13-53). Així doncs, més enllà de Mc 16,8 es va afegir un acabament, que contingué alguna aparició de Jesús ressuscitat. Dit acabament està estructurat en tres parts. La primera (vv.9-14) narra tres aparicions de Jesús; una a Maria Magdalena, fent-se ressò de Jn 20; l'aparició als deixebles d'Emaús serví a l'anònim redactor de referent per mencionar una aparició a dos deixebles (v.12); i seguidament l'aparició de Jesús als onze de Lc 24,36ss serví de model a l'aparició de Jesús davant els onze del v.14. La incredulitat del deixebles en el relat de Marc és un ressò també dels dubtes dels deixebles en el relat de Lluc.

L'evangeli, que llegim aquest diumenge, festivitats de l'Ascensió, recull la segona i tercera part d'aquest afegit final (Mc 16,15-20). La segona part (vv.15-18) parla dels onze deixebles enviats a tot el món a anunciar la bona nova de l'evangeli i s'acaba amb una tercera part (vv. 19-20), que explica l'ascensió seguit d'un resum sobre l'activitat missionera dels onze.

Quatre dels cinc senyals que acompanyen els creients es troben en el llibre dels Fets dels Apòstols. Expulsar els dimonis apareix en l'episodi on Pau allibera una noia posseïda d'un esperit que endevina el futur (16,16-18); en el conegut episodi de l'efusió de l'Esperit per Pentecosta (2,1-11) és on es mostra la parla d'altres llenguatges; agafar els serpents es veu a 28,3-6 quan a l'illa de Malta un escurçó s'agafa de la mà de Pau i aquest se l'espolsa; curar els

malalts apareix en la guarició de l'invàlid per part de Pere i Joan a 3,1-10. A més d'això, alguns d'aquests senyals apareixen en l'Antic Testament com els indicatius de l'adveniment dels temps messiànics. A Is 11,8 es diu que "l'infant de llet juga vora el cau de l'escurçó, el nen ficarà la mà a l'amagatall de la serp". També a Is 35,5-6 la guarició de malalties és senyal inequívoc de l'adveniment de la salvació. Val a dir que la capacitat de realitzar aquests senyals no queda restringida als onze deixebles, sinó que és atorgada a tot aquell que, essent creient, escampi el missatge de Jesús.

El verset 16 pressuposa la situació d'una comunitat on hi ha membres, que els costa creure en la resurrecció de Jesús. A aquests se'ls posa com exemple la dificultat dels onze, que també van haver de superar els seus dubtes i les seves incredulitats. Fixem-nos que la salvació no depèn només de la fe en Jesús ressuscitat, sinó també en l'acceptació del baptisme, que és la porta d'entrada a la comunitat creient. Aquesta experimentarà els senyals que mostren l'adveniment del regne messiànic. La predicació és avalada pels fets; ho torna a recordar al v. 20.

La fe viscuda és també una fe proclamada. Ens ho recorda la inclusió, en aquest acabament de l'evangeli de Marc, d'una de les fórmules o proclamacions de la fe més antigues i resumides de les primeres comunitats cristianes. "Jesús és el Senyor" L'única vegada que en Marc Senyor surt juxtaposat al nom de Jesús, el que predicà per Galilea i morí crucificat, aquest és el Senyor, és a dir, el ressuscitat, enaltit a la dreta de Déu, el que ara envia els seus deixebles a predicar el seu missatge.

Festivitat de l'Ascensió del Senyor
20 de Maig de 2012